

Posudek k bakalářské práci Vojtěcha Vaňka – Ateliér intermédiá

Stín stínů stínům stíní tmu, kvetou světla pokory. Duše odpočívají, nic nekrájí mlhu, jen tma je poetická, zelená. Říkám jí má. Ma není jen má, ale také Tvoje, Regino. Královna seděla a potýkala se s pohledem, protože dělala něco, co se udělat musí, zároveň však uzrála v ní hra dlouhého hodu, kterým by překonala mu ještě neznámou definitivní věčnost. Bolest netrvala dlouho, jen křídla stínů v Karmelu zašeptala něco latinsky. Hory to umí lépe než plošiny, na kterých soutěží stíny. Stín s tím vším, řekla báseň a usnula pod ryšavým spletem starého věnce. Něco bylo u stolu, do kopce bylo vysoko. Ve městech už to pak moc nešlo. Regina opustila město, aby vystoupala pod stín baldachýnu. Jedině tam bylo bezpečno, zde se potkaly oba stíny, aby utišily srdce, zmáčené krví. Marnost tmy utišila voda, kterou pustil starý pán od houpačky až k divizně. Ticho žlutého mléka podávalo se kolem. Past stínů a světel neublížila, ale nemohla zapomenout, proto se dala na dalekou cestu. Osm metrů letu nože se zastavilo, vzlykot, pot, hlas, slov a útěchy a díky. Stíny byly před obrazem i za obrazem slova. Ostré postrádalo kulaté a kulaté myši rozběhly se do prázdna. Nebylo již prachu, který byl původně všude, v nocích se vstávalo jen na krátké vzdálenosti, aby měchýře nezтуhly v dlouhých studených chodbách. Jen nevím, jestli let stínů byl rychlejší než let nože. Ale to nejde rozhodnout. Vycvičené nemůže být rychlejší než samozřejmě. Jen se nesmí chodit, aby se neprášilo. Pak přišla jablka a pak přišlo víno bez prachu, ve stínu. Obraz byl živý, viditelný, nekradený. Osobitost tohoto druhu si zasloužila další cestu. Všichni pak mohli stínům poděkovat za světlo. Ale stal se stín skutečnou stopou? Zvláště, když nelze se zachovat, natož zaujmout jakékoliv stanovisko? Jedinou stopou je tedy vlastní stín ve tmě. Tělo se vymklo představě a duch začal pátrat na opuštěném místě. Svědkem původního stínu je především její syn, ale původní iniciaci vyjevil jistý balkánský horský četník, který mnohokrát sledoval hody nožem a byl předchůdcem, přímým duchem královny. Stínové nože nikdy nezabíjejí formálně. Nebo snad je vrahem každý, kdo vidí svoje stíny ve tmě? Tma je všechno, jen letící nože svítí. A když už nesvítí ani nože, je mrtvý i sám původ. Motivem může být vášeň lovu nebo pud sebezáchovy malého prostoru. Nebo divoké, hladové hory. Já jsem vrahem dvakrát, ale můj společník to popírá. Jsem tedy překvapen, ba přímo zmaten. Je to prosté a naprosté. Člověk se narodí, zemře a mezitím je trochu hrůzy.

Václav Štáhl